І настає такий час, коли ні жити, ні вмерти —
і день не минає, і ніч не відходить.

А десь отам стороною, аж ген стороною
розтікається дрібно по берегу ночі бузок,
доцвітає тьмаво бузок у дні й поза днем:
і все водночас, і все неминуче.

І застигла бджола не летить на суцвіття нічне,
не сідає бджола Магдалена Марія
на тривожне суцвіття полудня —
зависає над скалкою скісного неба.

Та не дай мені, Боже, так безсонне й безсмертне
у дірявих сотах часу пробувати!
Отверзи моє серце іще раз і вуста отверзи ще глибше:
на проростлий підземне голос біла тінь твоя наступає,
хмари в горлі моєму — і хмари
Не здолати мовчанням пекельний дощ,
не сховатися в тишу смерті, —
пражиття натікає в мох із пробитої цвяхом десниці:
і бджола Магдалена із неї.